

Sygn. akt VIII U 413/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del) Magdalena Kimel

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2020 r. w Gliwicach

sprawy J. G. (G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania J. G. (G.)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 lutego 2020 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. G. (G.) prawo do emerytury górniczej, począwszy od dnia 1 lutego 2020 r.

(-)sędzia (del) Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII U 413/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. G. (G.) prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek na podstawie art. 50 e ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (Dz.U z 2020 r., poz 53, t.j.), albowiem na podstawie przedłożonej dokumentacji udowodnił do dnia 31 stycznia 2020 roku jedynie 23 lata, 6 miesięcy i 12 dni pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury górniczej. Domagał się zaliczenia do okresów pracy górniczej okresu służby wojskowej odbytej od dnia 12 sierpnia 1996 r. do dnia 11 sierpnia 1998 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy dodał, że brak podstaw do uwzględnienia do okresów pracy górniczej okresu czynnej służby wojskowej, albowiem regulacja dotycząca ustawowych przestanków nabycia prawa do wcześniejszej

emerytury górniczej przysługującej bez względu na wiek ma charakter zamknięty również z uwagi na wyjątkowość tego świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. G. jest zatrudniony w (...) Grupie (...) w G. od dnia 29 czerwca 1993 roku na stanowisku górniczym pod ziemią (od 1 listopada 1993 r. do 11 sierpnia 1996 r. – ślusarza pod ziemią). W okresie zatrudnienia ubezpieczony został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą pełnił od dnia (...) roku do dnia (...) roku (1 rok, 11 miesięcy i 29 dni)).

Po zakończeniu służby wojskowej ubezpieczony powrócił do pracy na stanowisku ślusarza pod ziemią dnia 18 sierpnia 1998 roku.

Dnia 7 lutego 2020 roku ubezpieczony złożył wniosek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. o przyznanie prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek oraz o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

Decyzją z dnia 12 lutego 2020 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek, bowiem nie zostały spełnione przesłanki art. 50e ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 2018 roku, poz. 1270) – zwanej dalej ustawą emerytalną. Organ rentowy podał, że ubezpieczony winien był wykonywać pracę górniczą pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 25 lat. Tymczasem ubezpieczony udokumentował na dzień 31 stycznia 2020 roku pracę górniczą pod ziemią w wymiarze 23 lata 6 miesięcy i 12 dni, zamiast 25 lat.

Powyższy stan faktyczny był bezoporny i został ustalony w oparciu o akta rentowe ZUS.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Istota sporu sprowadza się do ustalenia, czy okres odbytej czynnej służby wojskowej należy uwzględnić w stażu pracy górniczej, o którym stanowi art. 50e ustawy emerytalnej.

Przy uwzględnieniu okresu służby wojskowej w okresie pracy górniczej, ubezpieczony na dzień 31 stycznia 2020 roku legitymowałby się 25 letnim okresem pracy górniczej pod ziemią wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Kwalifikację służby wojskowej dla celów emerytalnych należy analizować przez pryzmat ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1967 roku, Nr 44, poz. 220 ze zm.) – zwaną dalej ustawą – w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zatrudnienia ubezpieczonego po zakończeniu służby wojskowej. Ustawa ta stanowi *lex specialis* w stosunku do ustawy emerytalnej.

Zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie pełnienia czynnej służby wojskowej przez ubezpieczonego) pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podjął pracę w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w tym zakładzie w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

Należy zauważyć, że cytowany przepis art. 120 ust. 1 ustawy wskazuje, iż okres służby wojskowej traktuje się tak samo jak wykonywanie w tym czasie pracy przez pracownika (wykładnia językowa). Jeżeli pracownik wrócił do zakładu pracy, jego zatrudnienie przed służbą wojskową, okres służby wojskowej i okres pracy po służbie wojskowej traktuje się tak, jakby to był nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2018 roku, w sprawie I UK 513/16).

W związku z powyższym należy przyjąć, że okres odbytej czynnej służby wojskowej przez ubezpieczonego zatrudnionego na stanowisku górniczym pod ziemią, który po zakończeniu tej służby powrócił do tego zatrudnienia,

traktuje się tak samo jak wykonywanie takiej pracy, a skoro okres ten podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy górniczej pod ziemią, to uwzględnia się go także do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury górniczej bez względu na wiek. W tej kwestii stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach jest rozbieżne. W wyroku z 10 września 2019r. sygn. III AUa 1341/19 Sąd ten wyraził pogląd jak w niniejszej sprawie, odmiennie natomiast w sprawie III AUa 552/19 (wyrok z 10 czerwca 2019).

W wyroku z dnia 3 sierpnia 2016 roku (I UK 283/15) Sąd Najwyższy wskazał, że Konstytucja RP ustanawia zakaz takich regulacji ustawowych lub dokonywania takiej wykładni przepisów prawa powszechnie obowiązującego, które dopuszczałyby jakiegokolwiek pokrzywdzenia obywatela z powodu wykonywania publicznego obowiązku obrony Ojczyzny.

Zgodnie z art. 50e ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do górniczej emerytury, bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, przysługuje pracownikom, którzy pracę górniczą wykonywali pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres wynoszący co najmniej 25 lat, [...]. Natomiast art. 50e ust. 3 ustawy emerytalnej stanowi, że prawo do emerytury, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem, że pracownik nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Skoro ubezpieczony legitymuje się 25 letnim stażem pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z uwzględnieniem okresu czynnej służby wojskowej) oraz złożył dnia 7 lutego 2020 roku wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa, to przysługuje mu prawo do emerytury górniczej na podstawie art. 50e ustawy emerytalnej, poczynając od dnia 1 lutego 2020 roku (art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję.

Wyrok na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c wydany został na posiedzeniu niejawnym, albowiem po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uznał, mając na uwadze całokształt przytoczonych twierdzeń – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

(-)Sędzia (del) Magdalena Kimel